

града, като ми каза че щѣла да отива къмъ крепостния баталионъ, гдето имало да се продава една къща, та да я прегледа. Когато се върна каза ми, че не я харесала, понеже била влажна. После тя ми каза, че подиръ 3—4 дни щѣли да гледатъ на друго мѣсто къща, или пъкъ напролѣтъ ще си купятъ мѣсто и си направятъ своя къща.

Вечерята тя и той бѣха весели. Следъ като тѣ излѣзоха азъ си легнахъ. Кога сж се върнали не усетихъ. Кое време е било не зная, когато се събудихъ, отъ викането на Яворовъ: *»Донке, ставай, ставай«. Азъ отворихъ вратата, видѣхъ, че бѣше много уплашенъ и викаше: »Донке, скоро докторъ, госпожата ти се застреля«. Той веднага се повърна къмъ стаята си и чухъ, че викаше: »Стани Лора, стани Лора, какво направи, моля ти се стани«!* Той като ми каза за докторъ, азъ слѣзохъ доле и почнахъ да тропамъ на вратата на хазяитѣ, хазяйна Василь Бѣленски отвори вратата. *Въ това време Яворовъ пакъ слезе, пресрещна хазяйна, улови го за ржѣтѣ и каза: »моля ви се, викайте докторъ, Лора се застреля«. Хазяйна отиде за докторъ, а Яворовъ пакъ изтърча като лудъ въ стаята и все повтаряше: »стани Лора, стани«. Азъ не смѣхъ да се кача горе, та когато г-жа Бѣленска дойде и се качи и азъ отидохъ подиръ нея. Тя като видѣла, че Лора лежи задъ вратата изпище силно, азъ сжщо, и избѣгахме. Въ това време чухме гърмежа въ стаята на Яворовъ.*

Преди около 1 месецъ, отъ смъртѣта ѝ, единъ день, заварихъ г-жа Лора, че събира нѣкои вещи. Тя не бѣше сърдита, а весела. Каза ми, че искала да заминe при сестра си Виола въ Парижъ. Тя каза, че щѣла да се запише да довърши за учителка. *Подиръ 1—2 дни, тя пакъ нареди вещитѣ си, като каза, че може напролѣтъ да заминe.* Три четири дена преди убийството, тя ми каза да взема отъ тавана единъ голѣмъ сандѣкъ, който е на сестра ѝ, та да го занеса у майка ѝ. Азъ я запитахъ да не би да заминава и тя ми каза: *»мисля да заминавамъ, но презъ Сърбия не може, защото правятъ спънки, а чакамъ*